

Sygn. akt XI W 4759/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny
w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Karolina Kowalczyk

przy udziale oskarżyciela publicznego, w jego imieniu M. R.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 maja 2017 roku w W.

sprawy **J. S.**

syna L. i J. z domu S.

urodzonego dnia (...) w T.

obwinionego o to, że:

w dniu 25 lutego 2016 roku w siedzibie Miejskiego Rzecznika Konsumentów w W., przy ulicy (...) nie udzielił Miejskiemu Rzecznikowi Konsumentów w wyznaczonym terminie wyjaśnień i informacji, będących przedmiotem wystąpienia rzecznika,

tj. o wykroczenie z art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2015 r., poz. 184),

I. obwinionego **J. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów i za to na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw w zw. z art. 48 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 2000 (dwa tysiące) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 4759/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony J. S. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w W., przy ul. (...). Pismem z dnia 5 lutego 2016 roku Miejski Rzecznik Konsumentów w W. wezwał J. S. do udzielenie w terminie 14 dni wyjaśnień i informacji w sprawie skargi konsumenta A. M. złożonej do rzecznika przez konsumenta. Wezwanie doręczono obwinionemu w dniu 11 lutego 2016 roku. Pomimo upływu 14-dniowego ustawowego termin na udzielenie Miejskiemu Rzecznikowi Konsumentów wyjaśnień i informacji, obwiniony nie udzielił organowi żadnej odpowiedzi.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: pisma Miejskiego Rzecznika Konsumentów (k. 3-3v), zwrotnego potwierdzenia odbioru pisma (k. 2).

Obwiniony przesłuchany w toku postępowania wyjaśniającego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Obwiniony, będąc prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, nie stawiał się na nią i nie skorzystał z prawa do złożenia wyjaśnień.

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się na dokumentach przedstawionych przez oskarżyciela publicznego, dołączonych do wniosku o ukaranie, w postaci: pisma Miejskiego Rzecznika Konsumentów w W. z dnia 5 lutego 2016 r. skierowanego do obwinionego oraz zwrotnego potwierdzenia odbioru tego pisma przez obwinionego. Sąd przyjął, iż wyjaśnienia obwinionego złożone w postępowaniu wyjaśniającym nie zasługuje na wiarę i stanowią jedynie linię obrony, sprzeczną z uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym w postaci wskazanych dokumentów.

Sąd uznał za wiarygodne ww. dokumenty, ujawnione na rozprawie. Dokumenty te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, przez uprawnione do tego osoby i instytucje, a ich treść nie została zakwestionowana przez strony. Jednoznacznie potwierdzają one fakt wystąpienia rzecznika do obwinionego celem przedstawienia wyjaśnień i propozycji zakończenia sporu. Za wiarygodny uznano również sprzeciw od wyroku nakazowego (k. 19) oraz informacje z Krajowego Rejestru Karnego (k. 26-28).

W art. 114 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z dnia 16 lutego 2007 r. (t. j. Dz. U. z 2017 r. poz. 229) - zwanej dalej ustawą, sformułowane są podstawy odpowiedzialności za naruszenie określonego w art. 42 ust. 4 ustawy obowiązku udzielenia rzecznikowi konsumentów wyjaśnień i informacji będących przedmiotem wystąpienia rzecznika konsumentów lub obowiązku ustosunkowania się do jego uwag i opinii. Przedmiotem jego ochrony są tutaj interesy konsumentów. Podmiotem wykroczenia z art. 114 ust. 1 ustawy może być ten, na którym ciążył obowiązek działania, czyli adresat obowiązku z art. 42 ust. 4 ustawy, a którym to zgodnie z treścią przytoczonego przepisu jest przedsiębiorca (T. Skoczny (red.), Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz. wyd. 2, Warszawa 2014). W myśl ustawy przedsiębiorcą jest m.in. przedsiębiorca w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, a zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej z dnia 2 lipca 2004 r., przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą.

W związku z tym przyjęcie takich warunków ponoszenia odpowiedzialności za wykroczenie z art. 114 ust. 1 ustawy wymaga od Sądu ustalenia – indywidualnie dla każdego przypadku – osoby fizycznej, na której ciążył obowiązek udzielenia rzecznikowi wyjaśnień i informacji będących przedmiotem wystąpienia lub ustosunkowania się do uwag i opinii rzecznika.

W art. 114 ust. 1 ustawy przewidziano dwa sposoby popełnienia czynu zabronionego: 1) naruszenie obowiązku udzielenia rzecznikowi konsumentów wyjaśnień i informacji będących przedmiotem wystąpienia rzecznika 2) naruszenie obowiązku ustosunkowania się do uwag i opinii rzecznika. Zachowanie objęte stroną przedmiotową wykroczenia z art. 114 ust. 1 ustawy, polegające na nieudzielaniu wyjaśnień i informacji lub na nieustosunkowaniu się do uwag i opinii rzecznika konsumentów stanowi czyn w formie zaniechania. Dla ustalenia, czy w tego rodzaju przypadku doszło do spełnienia znamion strony przedmiotowej tego wykroczenia, niezbędne jest określenie ram czasowych, w jakich powinno było nastąpić udzielenie wyjaśnień i informacji lub ustosunkowanie się do uwag i opinii rzecznika konsumentów. Podstawą wyznaczenia czasowych ram wykonania tego obowiązku stanowi określenie terminu, w jakim powinno nastąpić udzielenie odpowiedzi. Wykroczenie z art. 114 ust.

1 ustawy może być popełnione zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie, o czym przesądza art. 5 kw [znamiona podmiotowe czynu - wina] w zw. z art. 48 kw [stosowanie części ogólnej kodeksu wykroczeń do ustaw szczególnych]. Dolny próg ustawowego wymiaru grzywny określa art. 114 ust. 1 ustawy i wynosi on 2000 zł. Do określenia górnej

granicy grzywny, jaka może być orzeczona z tytułu wykroczenia z art. 114 ust. 1 ustawy, zastosowanie znajduje art. 24 § 1 kw w zw. z art. 48 kw, zgodnie z którym grzywnę wymierza się w wysokości do 5000 zł, chyba że ustawa stanowi inaczej. Grzywna przewidziana za wykroczenie z art. 114 ust. 1 ustawy może być w związku z powyższymi orzeczona w wysokości od 2000 zł do 5000 zł.

Sąd biorąc pod uwagę wszelkie dowody przeprowadzone w sprawie uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów.

W niniejszym postępowaniu bezsporne jest, iż dnia 5 lutego 2016 roku Miejski Rzecznik Konsumentów wystąpił do obwinionego J. S. celem złożenia wyjaśnień w związku z prowadzoną przez niego działalnością i wykonywanymi usługami, na skutek skargi konsumenta - który domagał wykonania zobowiązania (naprawy samochodu), co jednoznacznie wynika z treści pisma z k. 3-3v. Rzecznik wnosił o przeanalizowanie sprawy i przedstawienie wyjaśnień oraz propozycji zakończenia sporu, zobowiązując obwinionego do udzielenia odpowiedzi w terminie 14 dni. Obwiniony otrzymał niniejsze wystąpienie w dniu 11 lutego 2016 roku, odbierając je osobiście, co jednoznacznie wynika z potwierdzenia odbioru (k. 2). Termin na udzielenie odpowiedzi upływał z dniem 25 lutego 2016 roku. Od czasu zapoznania się z korespondencją do końca powyżej zakreślonego terminu przedsiębiorca J. S. nie złożył żadnych wyjaśnień i nie przekazał jakichkolwiek informacji rzecznikowi.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu dowody zgromadzone w sprawie pozwalają na stwierdzenie, iż obwiniony dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia., Obwiniony jako osoba fizyczna, wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą, naruszył nałożony na wszystkich przedsiębiorców obowiązek udzielenia rzecznikowi konsumentów wyjaśnień i informacji. Przypisany mu czyn obwiniony popełnił poprzez zaniechanie w dniu 25 lutego 2016 roku, czyli w dniu, w której zgodnie z treścią wezwania rzecznika upłynął 14-dniowy termin na udzielenie odpowiedzi. Obwiniony miał świadomość ciężącego na nim obowiązku i konsekwencji jakie powstaną, jeżeli się z niego nie w zakreślonym terminie, nie wywiąże. Dlatego też, w ocenie Sądu obwiniony J. S. zarzucone mu wykroczenie, polegające na nieudzieleniu wyjaśnień popełnił umyślnie.

Sąd, uznając obwinionego J. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 114 ust. 1 ustawy na tej podstawie prawnej w związku z art. 24 § 1 i 3 kw oraz art. 48 kw wymierzył mu karę grzywny w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, ustalając jej wysokość na kwotę 2000 złotych. Sąd wziął pod uwagę okoliczności popełnienia czynu oraz stopień zawinienia przy popełnieniu wykroczenia, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do sprawcy osiągnąć. W przekonaniu Sądu, orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do okoliczności tej konkretnej sprawy. W ocenie sądu czyn obwinionego jest społecznie szkodliwy, przemawia za tym głównie rodzaj i charakter naruszonego przez niego dobra w postaci indywidualnego interesu konsumenta. Dodatkowo wskazuje na to waga naruszonego przez obwinionego obowiązku, co uniemożliwiło skuteczne wykonywanie przez miejskiego rzecznika konsumentów zadań w zakresie ochrony interesów konsumenta. Obwiniony pozostał całkowicie bierny, co potwierdza jego lekceważące podejście do obowiązków, jakie ustawodawca nałożył na wszystkich przedsiębiorców. Zdaniem Sądu wymierzona kara będzie odpowiednią sankcją karną za czyn przez obwinionego popełniony oraz sprawi, iż będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego i więcej wykroczeń nie popełni. Orzeczona kara jest sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej, a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionego osiągnąć. Nadto spowoduje, że obwiniony nie będzie lekcewał w przyszłości wezwań kierowanych do niego przez uprawnione organy.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 200 złotych tytułem opłaty sądowej, ustaloną na podstawie art. 3 ust.1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 j.t. ze zmianami) oraz zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości

zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., Nr 118, poz. 1269).